

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., v Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb., ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu \$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zasílky peněžní dějitel se pomocí peněžních poukazek (Money Orders), expresních poukazek (Express Money Orders), bankovních poukazek (Bank Drafts), anebo v registrovaném dopise. Osmasjetelici své přetřbování, udejte starou i novou adresu.
Děpisy z kruhů čestnosti ochotné uvažujeme. Musí být slušné, psané bez úmyslu někomu osobně pokřditi a poděpisy plány jmenem, at již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

Za úspěchem se nežen, ale za dobrou a poetivou prací.

Konáš-li něco, konej to z přesvědčení, kterým nic nemáš ti státi v cestě.

Nedávej lidu, co sám chce, ale vždy jenom to, co die tvého poetivého soudu bylo by ne tobě, ale jemu prospěšnějším.

Nedej si nikým diktovat, co by směřovalo proti tvému přesvědčení, poněvadž bys tím dobrovolně bral na se otroctví.

Nedej se strhnouti chvíli a okamžikem, neboť za chvíli vystřízlivíš, abys viděl, že s se dopustil vlastně — hlouposti.

Blýskavé fráse a bohatě prokládaný špek sprostých anekdot dovede uchvátiti jenom ty, kdož si potrpí na zavánějící už peřinku. A ta se musí "špikovati."

Filosofie a metafysika jsou pro lid náš asi tím, čím jsou sirky v rukách malých dětí. Ty o těchto a onen o oněch ani poněti a tušení nemá, aby věděl, jakou zlobou mohou přivoditi.

Na zvířetě nakládej vždy jenom tolik, kolik unese. Nikdy je přebýtečným nákladem nemoh. Lidu pak duševní stravou předkládej věci jen snesitelné. V opačném případě nikdy bys nedešel žádoucího výsledku.

Nevěť všemu, co ti kdo povídá. Dříve uvažuj a přesvědč se, zda člověk, jenž ti co říká, měl na zřeteli tvoje anebo i širší dobro, nebo pamatoval pozadím vlastní povídání pouze na sebe, stavě vlastní zájem nad všechno ostatní.

Mysli, že už vši dosti a že jsi moudrý? Bláhový! Uvažuj jenom něco málo a pak jistě přijdeš, bude-li k sobě samotnému poetivým, ku vědomí, že to bude dlouho ještě a dlouho trvatí, než budeš moci o sobě říci, že vši — málo.

Nikomu neber, na co nemá právo. Zvláště pak v případě, nedáš-li mu žádnou náhradu. A pak si ostatně připomeň, jak by asi bylo tobě, kdyby někdo přišel a bral ti to, co máš v úctě a ve vážnosti. — Učiníš-li to, nikdy se z tebe nestane násilník.

Česko-americký život je velice stuchlý. Víme to již dávno a nyní znovu nás přesvědčila o tom dětsky žvavá "atuchlívovina," kterou se v sokolských orgánů útoči na redaktora Trojana. Rozumný a poetivý člověk ihned to taky postřehne a smutně se zamyslí nad potofuchlostí, jež tu začíná řaditi vakutku již epidemicky.

Ne náboženak štvance a třenic, ale život, jenž ruku v ruce při dobrých výsledcích a přesvědčení kráčetí bude za kulturními snahami a cíly, byl by — smad — s to zlepšiti stávající poměry smutného Česko-amerického života! Nevš dohled pro to podává nám upřimou a efektivní poetivou míněnou svobodomyšlnost Bartola Blitnera a F. J. Kutáha, která v pravou do-

bu a na pravém místě dovedla říci dru. Lákoví neohroženou pravdu přímo do očí po způsobu — mužů.

Když jsme ve feuilletonu "O česko-americkém pirátství" úvahy svoji navázali pouze na to, co jsme před tím četli v "Casu" a ve "Zlaté Praze," strhla se nad projevem tím, který jen na morálním základě v ochranu bral všechny české spisovatele, kteří jsou námi zde v Americe silně hmotně poškozováni, na některých místech bouře nevole, které byl dán průchod v některých časopisech, proti nimž vystoupily však opět listy jiné (bylo jich ovšem málo), které dávaly za pravdu nám. Průchod nevolí té byl dán i v Česko-americké kanceláři tiskové a sice ve dlouhém příspěvu řiditele dra. Salaby-Vojana, jenž se jaksi proti útokům "Casu" a "Zlaté Prahy" ohražoval a poměry zdejší do jisté míry i omlouval. Dovolával se při tom i vědomostí staré vlasti, která neměla by prý zapomínati, že to byly právě ty česko-americké otiskující listy, které opravdovou ochotou a vytrvalostí vždy, kdykoli byla toho třeba, povzbuzovaly lid zdejší ku sebrání peněz na Ústřední Matici školskou v Čechách, na povodnění, požary a jinými živelnými pohromami postíženě ve staré vlasti atd., pro kteréžto okolnosti právě při těchto listech mohli by již čestí literáti nad nějakým tím otiskem zamhouřiti oči. Ku koneči doporučoval v zájmu obou stran vyřízení cestou smírnou, na kterou vydati se je prý vždy lépe, než pustiti se rovnou k rychtáři. Na dopis ten "Zlatá Praha" v jednom z posledních čísel, uvádějíe doslovně jednu jeho část, odpovídá. S návrhem dra. Salaby-Vojana, pokud týž týká se smírného narovnání a vyřízení celé té smutné záležitosti, souhlasí. Z těch různých otázek a vykřiků, kterými se odpověď "Zlaté Prahy" vyznačuje na dosti četných místech, číší však patrná hořkost, jaká se v literárních kruzích českých jeví na všech stranách nad beztrápným jednáním české Ameriky v ohledu patisku. Některé poznámky na koneči sloupce zůstano pro týž pro všechny časy smutně přesvědčivým dokladem. Z celku však vysvítá, že české kruhy spisovatelské dívají se na omluvu česko-amerických poměrů a na ochranu, v jakou se vztahy české listy americké, jako na věc beze vsí váhy a všeho významu. Čestí spisovatelé na svém stanovisku, jak ze článku ve "Zlaté Praze" plyne, stojí stejně dále a odsuzují otiskování svých prací bez jakési náhrady a odměny nejrozhodněji. A mají pravdu, kterou my sami — redakčně — sdílíme s nimi úplně. Každý dělník a nádenník musí býti za práci zaplacen. A český spisovatel nestojí ani za tím ani za oním. Týž má stejná práva a stejné nároky. — "Zlatá Praha" stanovisko svoje v otázce chičažských "Bezručových písní" a největší ochotou mění a "Literární Kroužek" ospravedlňuje, zmiňuje se o způsobu, jakým nabyli práva tisků jmenovaných už písní. Jinak však hájí stanovisko svoje původní, které čtete nejen v řádcích, ale i mezi řádky.

A. IZMAJLOV: POSELDNÍ CHVÍLE TURGENĚVA. — PRVNÍ KROKY ČECHOVA.

Jakoby se domluvíly, přinášejí březnové svazky historických vzpomínek na literární pracovníky nedávnej Rusi. Smutný obraz Turgeněva umírání kreslí v "Historickém Věstníku" Olsufjevová, jež již zápiscky náhodou podařilo se najíti jejím synovi. Byvší pověsta o Tolstého, aby Turgeněvoji doručila skonfiskovanou Zpověď, Olsufjevová navštívila Turgeněva v domě Viardotové. Hned s prvých stran ve vzpomínkách obraz této ženy, již dostalo se šťastného losu žít na blízku velikému ruskému člověku, rýsuje se nepěkně. Služka přímo ohlásila přibývání krajance spisovatelové, že "madame vzteká se na všechny, kteří si přejí Turgeněva vidět, a že zapověděla ohlašovati kteréhokoliv Rusa." Se strany Olsufjevové třeba bylo veliké energie, aby se shledání domohla. Turgeněv vyšel shrbený, sestárlý, v plédu a pantoflích na kožených ponožkách. Dychtivě a něžně doptával se na Tolstého, na jeho ženu, rodinu. "Jak vám závidím! Jak se mi chce do Ruska!" — nejednou pravil svému hostovi a opakoval ta slova louče se na schodech. Zachovalé tehdy dietu, pil pouze mléko. Vzhled jeho byl chorobný a často zavíral oči od návalu bolesti v prsou.

Charakteristický jest Turgeněvův náhled o Zpovědi. Včera jsem ji četl, — pravil, — četl a uvnitř zuřil. Tolstoj, jenž jest u nás, v Rusku, takovým umělcem, a — plše takový nesmysl! Co chce ze sebe udělat! Není myslitel ani kazatel. Jesté méně — filosof, učence, a spolu s tím také vý dětské sebevědomí, že on prvý odkryl pravdu! Co pak nebylo to, co vykláá, již tisíckrát posouzeno, promýšleno, zváženo a oddisputováno před ním! Máť svůj talent na takový nesmysl! Ale jak on dovede lésti do duše, rozkládati jí po kouskách! — A Turgeněv vzpomněl, jak jednou v Jasně Poljaně kráčeje po boku Tolstoj, nabídl se mu vyprávěti, co cítí a nad myslí starý muž, se kůň na poli, a vyprávěl tu

s takovým uměleckým mistrovstvím, jakoby se sám "změnil v starou herku." Bezúctěné jsou stránky líčiti poslední shledání Olsufjevové s Turgeněvem. Velký spisovatel umíral. Služka předem uvědomila návštěvnici, že ubohý starák hrozí celou noc trpět. Ivan Sergějevič ležel na posteli pod pokrývkou "jako skáčený kolosalní dub" a těžce dýchal. "Tak dobře je slyšeti váš ruský hlas!" — mezi jiným vyrvalo se mu z hrdla. Olsufjevová mu pocolovala ruku. — "Tak vidíte, umírám, — řekl Turgeněv, — jinak vy byste mne tak nepocolovala!"

V noci dostal Ivan Sergějevič záchvat, — v domě se říkalo — "šilenství". Spolu s Olsufjevovou nahodil se k loži umírajícího knize Orlov, jenž jí pravil: — Madame Viardotová chce za každou cenu dokázati jeho šilenství, aby si zajistila odkaz jeho. — Ale vždyť jest to jen blouznění z bolesti! — I já jsem toho mínění. Ale co myslíte, vždyť on umírá a kněžka nevolá. Nemáme-li poslati pro otec Priležajeva — zaopatřiti ho? — Násilně, kniže? — A jak pak jinak? — Vždyť pomyslete, kniže, nač ho ještě máš, jestli sám nechce? Vždyť on právě blouzní o násilí, o nespravedlivosti, a nyní ho náhle opět znásilňovati! — A Turgeněva nechali na pokoji.

V témž Věstníku vzpomíná kniže B. A. Sčetinina na literární bohy více blízké našemu dni. Zajímavé jest jeho vyprávování o jeho setkání s počínajícím Čechovem v ubohém žurnálu Duha.

S vyhrnutým beránekem Hincem, v kulaté plátně čepce, a rukama v kapsách budoucí známá osobnost zatím dělala jen dojem "člověka, který promrzl". Čechov vrčel, že ho zbytečně nutí choditi do redakce, a on nemá kdy. Byl tehdy ještě studentem-mědlem v pátém roce a sotva přišel vážně pohlízet na literaturu. Možno-li se plně spolehnouti na paměť vypravovatelovu, řekl mu přmo: — Já prostě budu zemským lékařem, nic víc. A literatura jen tak, mezi jiným.

ZAJÍMAVÁ KNIHA.

Obhacemím literatury ve směru málo pěstovaném, v psychosexuálním oboru, jest překlad spisů Ph. Dr. R. Mayrederové: Ke kritice ženskosti (nákladem Dr. Ant. Hajna). Přední pracovnice v německém ženském hnutí osvětluje poměry dnešního života tak, že její vývody jsou velice důležité pro základní otázky ženského hnutí. Ukazuje, kde nutno hledati směrodatné skutečnosti pro další rozvoj člověka, v čem spočívá pojemní pokrokovosti vzhledem k směru jeho tiseřletého vývoje. Nevěří v duši spontanou pohlaví. Oproti výrokům fyziologů, kteří praví, že ženská duševní bytost jest obdobá její tělesné bytosti, zkoumá, pokud lidská bytost vůbec jest podmíněna a určena pohlavím, a dochází k závěru, že lze dosáhnouti výše, kde různost pohlaví nehraje více žádné úlohy.

Autorka vychází až z nehlubších kořenů člověka primitivního, který svými vrozenými teleologickými vlastnostmi a úkoly pohlavím se navzájem odlišuje. Tehdy jedná se o skutečný boj mezi pohlavím, vítězství agresivního, aktivního muže, vadání se pasivní ženy.

Postupem kultury vyvíjí se osobnost muže i ženy se stejnými osobními vlastnostmi. Vyvíjí se člověk odlišený, u něhož duševní vlastnosti převládají nad tělesnými. Vítězí panovačská erotika nebo nastává rozpoutání bytosti, dle toho, jak dalece kultura u jednotlivce postoupila. Nastává nerovnováha mezi duší a tělem. Člověk, toužící k duševním výšinám, k vynutí osobnosti, ale poutaný svými sexuálními pudry a rodovými teleologickými vlastnostmi, je neharmonická nešťastná bytost, stále zápasící, a není mu pomoci. Přiměrní mužství změnilo se v odlišné působení civilisace, avšak starý pojem nadvlády muže zůstal a přenesl se s fyzického pole na duševní. Vyvinul se panstvílechtivý erotik. Muž nepochopil změnu poměrů svého života a tím setrval v nezměněném poměru k ženě po stránce sexuální. Jeho touze odpovídá tonha priměrní ženy, která chce být ovládána a podrobena. Ale panství "silně pěstí" ztráci oprávnění, jakmile jeden neb druhý povznáší se duševně. Pak nastává nelad, rozpor, roztržka a utrpení, způsobené sexualitou.

Témuž vývoji je podrobena žena jako muž. Tragiku toho lze stopovati v osudech Mary Wollstonecraftové, Marie Baškirěevé, Sofii Kovalecké. Teprve další biologický vývoj uzpůsobuje člověka, aby překonal pohlaví, aniž by je potlačil, aby vyrovnal svůj duševní život se svým fyzickým žitím. Pak nastává doba člověka syntetického, který ovládá a vedomě řídí své vlastnosti a svůj vývoj. Jemu musí se po bok postaviti rovnorodá syntetická žena, která překonala své teleologické vlastnosti: pasivitu, podajnost, potřebu podřízenosti, vyšla tím za hranice svého pohlaví, a je tak uzpůsobena pochopiti, obehpnouti duševní život druhého. Toho docílí se, až obě pohlaví budou schopna prolnout vzájemně svůj život. Pak oba povznesou se nad pohlaví, sharmonisují se, dovedou si rozumět, se spojit, sjednotiti. Syntetický člověk teprve dochází k lidství a opravdovému štěstí svobodné osobnosti. Muži je to usnadněno jeho vrozenými vlastnostmi, ženě stíženou. Je tedy žena utlačena dvojnásob, mužem a sama sebou, má nepřítel zevního a vnitřního. Proto práce a úkol ženy je těžší a nesmí býti měřena podle muže. Žena může zhabiti se norm. určujících její ženství, neboť to jest výsledek kultury. Žena nesmí se zřéci svých úkolů předrodních, musí zachovati jejich jakost, ale nesmí zapomínat, že ochuzuje sebe, pakli nevyvine svou osobnost v nadějí, že vyechová nadání u svých synů. O to má žena těžší postavení. Za to, kde obě pohlaví dostoupí duševní výše, kdy duševní život převyšuje, ustupuje sexualita, aniž by byla popřána neb potlačována. Na tom stupni, kdy člověk, ať muž či žena, dostupuje nejvyšší harmonie, je schopen pochopiti duši druhého a dosáhnouti nejvyššího možného štěstí lidského. Projevy toho jsou dopisy Goethovy paní Steinové, Wagnerovy paní M. Wesendonkové. — Touha po vyšším bytí, uvolnění od jednostrannosti pohlaví byla vždy ideálem lidstva. Projevuje se v antických myttech i v křesťanství. Ideál krásného ženství, jak si jej přál panovačský erotik, jak nám jej projevuje jeho vlivem rodná literatura, a který se projevoval nehotovou ženou, je protějšek k dnešnímu polo-muži.

Muž průměrný postoupí k syntetickému lidství, až překoná zbytky primitivního mužství, žena ukáže, čím je, až prostane se jí předpřisovat, čím býti má.

Pouze ten dosáhne volného života osobního, kdo překonal pousta pohlaví, aniž ho při tom potlačil. Kdo potlačuje, ten je v podruží toho, co chce potlačit. V tomto významném názoru vidím totéž, co hlásal Tolstoj. Dostoupiti vyššího stupně opraštění, neodpíránímu slu. V otm cením knihu Mayrederové nejvíce, tím přiblížila své zkoumání nejvíce čtení ženy a žití.

Lidé syntetičtí byli vždy a budou, ale jest úkolem nové kultury, aby počal jejich varžata. A jest úlohou nové ženy, aby si uvědomila, že k spolupráci jí buď ženské hnutí. Mayrederová omezuje se pouze na pojem mužství, ženství, lidství, ale tím samým dává

ny. Postupem kultury vyvíjí se osobnost muže i ženy se stejnými osobními vlastnostmi. Vyvíjí se člověk odlišený, u něhož duševní vlastnosti převládají nad tělesnými. Vítězí panovačská erotika nebo nastává rozpoutání bytosti, dle toho, jak dalece kultura u jednotlivce postoupila. Nastává nerovnováha mezi duší a tělem. Člověk, toužící k duševním výšinám, k vynutí osobnosti, ale poutaný svými sexuálními pudry a rodovými teleologickými vlastnostmi, je neharmonická nešťastná bytost, stále zápasící, a není mu pomoci. Přiměrní mužství změnilo se v odlišné působení civilisace, avšak starý pojem nadvlády muže zůstal a přenesl se s fyzického pole na duševní. Vyvinul se panstvílechtivý erotik. Muž nepochopil změnu poměrů svého života a tím setrval v nezměněném poměru k ženě po stránce sexuální. Jeho touze odpovídá tonha priměrní ženy, která chce být ovládána a podrobena. Ale panství "silně pěstí" ztráci oprávnění, jakmile jeden neb druhý povznáší se duševně. Pak nastává nelad, rozpor, roztržka a utrpení, způsobené sexualitou.

Témuž vývoji je podrobena žena jako muž. Tragiku toho lze stopovati v osudech Mary Wollstonecraftové, Marie Baškirěevé, Sofii Kovalecké. Teprve další biologický vývoj uzpůsobuje člověka, aby překonal pohlaví, aniž by je potlačil, aby vyrovnal svůj duševní život se svým fyzickým žitím. Pak nastává doba člověka syntetického, který ovládá a vedomě řídí své vlastnosti a svůj vývoj. Jemu musí se po bok postaviti rovnorodá syntetická žena, která překonala své teleologické vlastnosti: pasivitu, podajnost, potřebu podřízenosti, vyšla tím za hranice svého pohlaví, a je tak uzpůsobena pochopiti, obehpnouti duševní život druhého. Toho docílí se, až obě pohlaví budou schopna prolnout vzájemně svůj život. Pak oba povznesou se nad pohlaví, sharmonisují se, dovedou si rozumět, se spojit, sjednotiti. Syntetický člověk teprve dochází k lidství a opravdovému štěstí svobodné osobnosti. Muži je to usnadněno jeho vrozenými vlastnostmi, ženě stíženou. Je tedy žena utlačena dvojnásob, mužem a sama sebou, má nepřítel zevního a vnitřního. Proto práce a úkol ženy je těžší a nesmí býti měřena podle muže. Žena může zhabiti se norm. určujících její ženství, neboť to jest výsledek kultury. Žena nesmí se zřéci svých úkolů předrodních, musí zachovati jejich jakost, ale nesmí zapomínat, že ochuzuje sebe, pakli nevyvine svou osobnost v nadějí, že vyechová nadání u svých synů. O to má žena těžší postavení. Za to, kde obě pohlaví dostoupí duševní výše, kdy duševní život převyšuje, ustupuje sexualita, aniž by byla popřána neb potlačována. Na tom stupni, kdy člověk, ať muž či žena, dostupuje nejvyšší harmonie, je schopen pochopiti duši druhého a dosáhnouti nejvyššího možného štěstí lidského. Projevy toho jsou dopisy Goethovy paní Steinové, Wagnerovy paní M. Wesendonkové. — Touha po vyšším bytí, uvolnění od jednostrannosti pohlaví byla vždy ideálem lidstva. Projevuje se v antických myttech i v křesťanství. Ideál krásného ženství, jak si jej přál panovačský erotik, jak nám jej projevuje jeho vlivem rodná literatura, a který se projevoval nehotovou ženou, je protějšek k dnešnímu polo-muži.

Muž průměrný postoupí k syntetickému lidství, až překoná zbytky primitivního mužství, žena ukáže, čím je, až prostane se jí předpřisovat, čím býti má.

Pouze ten dosáhne volného života osobního, kdo překonal pousta pohlaví, aniž ho při tom potlačil. Kdo potlačuje, ten je v podruží toho, co chce potlačit. V tomto významném názoru vidím totéž, co hlásal Tolstoj. Dostoupiti vyššího stupně opraštění, neodpíránímu slu. V otm cením knihu Mayrederové nejvíce, tím přiblížila své zkoumání nejvíce čtení ženy a žití.

Lidé syntetičtí byli vždy a budou, ale jest úkolem nové kultury, aby počal jejich varžata. A jest úlohou nové ženy, aby si uvědomila, že k spolupráci jí buď ženské hnutí. Mayrederová omezuje se pouze na pojem mužství, ženství, lidství, ale tím samým dává

Dr. J. F. Schefflík,
... vnuje se vřelá...
OČNÍM, UŠNÍM, NOSNÍM A HŘDELNÍM NEDUHŮM.
Čladi. hodiny: Ráno od 9 do 12 hodin. Odpoledne od 1 do 6 hodin.
Čladvona: 501 2 Masonic Temple, roh Hennepin Ave., and 6th St. So. 5-26
TEL: N. W. Main 4670 Minneapolis Minn. Twin City 9798

Dr. F. J. PETR,
český
LÉKAŘ A OPERÁTEŘ
svíce letou praxi, v nemocnicích evropských a amerických.
TEL. DOUGLAS 3325.
Obydlí a čladvona:
1407 J. B. ul. Omaha, Neb.

Dr. F. A. Sedláček
OMAHA, NEB.
Čladvona: 1270 So. 13th Street proti Hotelu Pragu.
Tel. Rod 4012
RESIDENCE: 1451 So. 11th Street Tel. Douglas 4286.
Dopoledne Dr. Althaus v nemocnicích.
V Čladvoně od 1 do 4 hod. odpo. V neděli od 9 do 11 hod. dopol.

DR. GEORGE F. ŠIMÁNEK
lékař a operáři
v čele 1208 J. B. ulice, Omaha.
Čladi. hodiny od 2 do 4:30 odpo. od 6:30 do 7:30 hod. večer.
Phone: Res.—Douglas 1864— Office—Douglas 3769.

Dr. C. J. NĚMEC
český lékař a ranhojčí.
Čladvona č. 1316 William ul. Omaha. — Tel. Douglas 2817.
Čladi. hodiny: Od 10. do 12. hod. dopol.; od 2. do 5. odpoledne; od 6. hodin večer. 4517

Dr. F. J. Káral,
český lékař a ranhojčí.
Čladvona v Karbach bloku, čísla po kope 307. — Tel. Doug. 1991.
Čladi. hodiny: Od 11. do 1. odpoledne. od 2. do 4. hod. odpo. od 8. do 10. večer.
Obydlí: 2804 Chicago St., Omaha, Neb. své pacienty neopouští ani v časopřech, ani v létě.

Jos. J. Panuška
1818 Williams ul., právě naproti novému femickému tržnici.
Posmekové obchody v českém dialektu v Omaze, v Mouth Omaze a v Benson. — Pokráni a čladvoně poljištění. **ABSTRAKTY NÁROKŮ — VĚRNÝCH NOTÁŘSTVÍ**
Hodiny: Od 7 do 10 večer a v sobotu od 3 hodin odpo. do 8 hod. večer. 1617 Tel. Doug. 5737. Přijďte kdykoli večer.

F. M. Scoblík,
český právník
a obhájce.
VEŘEJNÁ PRAXE.

Security, Block - TYNDALL, S. D.

J. P. GUTH
ARCHITEKT
Čladvona: 516 Paxton Bk.
Telefon Red 1937
OMAHA, NEBRASKA.

Jos. L. Padrnos
právník a volejový notář.
Spolehlivý zastupce u všech soudů. — Ojčtuje 146 proti obni u nejpřech polodnosti.
Tel. Douglas 4458. 1417
18. a William ulice, Omaha, Neb.

základ k řešení mravního poměru. Je-li harmonický, je i mravní, neboť nikomu neubližuje, nikoho neutilčuje, oba vzájemně zmožují to, čeho sami dosáhli. Ten ideál není nedosažitelný, ale člověk se musí k němu vyechovat, učinit schopným, způsobitým, třeba i cestou biologického vývoje. Cestu k němu nám raal silně, svěřané individuality, přkopníci, ti, kteří proti panující normě říjí svůj život mezi tisíci ojedinelce.